

5. Принцип ефективності. Механізм реструктуризації покликаний забезпечити ефективність здійснюваних перетворень, тобто ефект, отриманий внаслідок реструктуризації повинен перевищити витрати на її проведення. Цей принцип безпосередньо пов'язаний із реалізацією принципу цільової орієнтації, оскільки дотримання принципу ефективності можливе у випадку досягнення поставленої мети реструктуризації підприємства.

6. Принцип адаптивності передбачає, що для ефективного функціонування вітчизняних суб'єктів господарювання у нестабільних умовах необхідно адаптувати концепцію перетворень при змінах у зовнішньому середовищі та внутрішньому середовищі підприємства. Адаптивність реструктуризації передбачає можливість пристосування до змін.

7. Принцип ітеративності. Необхідність постійного пристосування вимагає ітеративного, тобто зворотного, зв'язку між елементами процесу реструктуризації. Зворотний зв'язок має інформаційний характер і сприяє координації управлінських дій при здійсненні реструктуризації підприємства.

8. Принцип інваріантності означає наявність альтернативних засобів і методів проведення реструктуризаційних перетворень.

9. Принцип легітимності – суворе дотримання законів та інших правових актів, що регулюють діяльність підприємств [4].

Таким чином, одним з ефективних інструментів трансформації діяльності суб'єктів господарювання в умовах соціально-економічних відносин є реструктуризація. Дотримання принципів реструктуризації дозволяє ставити чіткі орієнтири діяльності, підвищуючи ефективність та конкурентоспроможність економічної системи.

Список використаних джерел:

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України, від 14.05.1992, № 2343-XII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>

2. Константинова А. В. Реструктуризація як ефективний засіб виведення підприємств з кризового стану / А. В. Константинова. – 2002. – № 7. – С. 117-119.

3. Мішин С. І. Реструктуризація підприємства як інструмент антикризового управління [Електронний ресурс] / С. І. Мішин // Харківський національний технічний університет сільського господарства ім. П. Василенка – Режим доступу до ресурсу: http://khntusg.com.ua/files/sbornik/vestnik_137/28.pdf 3

4. Угрімова І.В. Формування механізму комплексної реструктуризації підприємства / І.В. Угрімова // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – № 4 (55). – 2012 С. 137-138

УДК: 338.242 : 658 (477)

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ РЕСУРСОЗБЕРЕЖЕННЯМ ПІДПРИЄМСТВ ПЕРЕРОБНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Яковенко В.Р., студент

Лопушинська О.В., асистент кафедри менеджменту

Актуальність дослідження управління ресурсозбереженням підприємств переробної галузі зумовлена зростанням вартості енергоносіїв, недостатньою кількістю ресурсів при тенденції до збільшення їх використання, погіршення екологічної ситуації в Україні і світі в цілому. Крім того, розробка і впровадження системи управління ресурсозбереженням надає можливість збільшити ефективність діяльності суб'єкта господарювання.

Проблема ресурсозбереження, залишаючись однією з найважливіших в усіх країнах, стає пріоритетною і в нашій державі. Саме поняття «ресурсозбереження» є багатоаспектним і може проявлятися в багатьох явищах. З точки зору суспільно-необхідної праці ресурсозбереження розглядається як зменшення витрат на випуск продукції, зростання норми прибутку, поліпшення стану навколишнього природного середовища, а з точки зору підприємства – у вигляді енергозбереження, матеріалозбереження, працевзбереження і т.д. [1].

Враховуючи сучасні тенденції економічного розвитку, ресурсозбереження – це такий метод господарювання, за якого раціональне використання усіх ресурсів підприємства обов'язково супроводжується впровадженням ресурсозберігаючих технологій та прийняттям ефективних управлінських рішень стосовно них.

Стратегічне управління ресурсозбереженням у виробництві є процесом, спрямованим на досягнення оптимального рівня витрат ресурсів. Сучасний стан економіки України зумовлює не тільки доцільність, але і необхідність її просування до ресурсозберігаючого типу відтворення, який вимагає підвищення ефективності використання всіх без винятку видів ресурсів: матеріальних, енергетичних, техніко-технологічних, фінансових, інформаційних, трудових, інтелектуальних. В даному контексті ресурсозбереження є важливим інструментом підвищення ефективності виробництва і збільшення прибутку [2].

Управління ресурсозбереженням переробної галузі повинно представляти собою комплексний процес, пов'язаний з управлінням якістю продукції, транспортуванням та зберіганням, а також з екологією, оскільки джерелом усіх ресурсів, у тому числі матеріальних, є природа. Фрагментарне або точкове впровадження ресурсозбереження на підприємстві не може забезпечити стале отримання позитивних ефектів. Діяльність підприємства має постійно функціонувати на засадах ресурсозбереження та, відповідно, потребує належного управління і формування системи ресурсозбереження. У більшості вітчизняних підприємств переробної галузі система ресурсозбереження відсутня або обмежується економним використанням ресурсів [3].

Управління ресурсозбереженням, як і будь-який інший вид діяльності, вимагає конкретної оцінки, визначення його ефективності. Проте політика ресурсозбереження на підприємствах переробної галузі України ще не набула

широкого поширення внаслідок відсутності державно затверджених стандартів та нормативів, які б сприяли розробці методичного інструментарію для оцінки економічних ефектів від впровадження ресурсозберігаючих заходів та стимулювали б ресурсощадливу діяльність господарюючих суб'єктів [4].

Таким чином, зважаючи на дефіцит власних ресурсів, високі ціни на паливо та електроенергію впровадження ефективного управління ресурсозбереженням виступає чи не єдиною можливістю для підприємств переробної галузі забезпечувати конкурентоспроможність та втримувати позиції на ринку. Наукова новизна дослідження полягає у систематизації теоретико-прикладних засад реалізації політики ресурсозбереження підприємства, удосконаленні системи енергозбереження на підприємствах переробної галузі, подальшому розвитку питань стратегічного управління ресурсозбереженням при використанні вторинних ресурсів та альтернативних джерел енергії.

Список використаних джерел

1. Куцик В. І. Вибір стратегічних напрямів ресурсозбереження на підприємстві [Електронний ресурс] / В.І.Куцик, М.В.Олійник. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/11_NPE_2013/Economics/10_134032.doc.htm
2. Єршова О. О. Ресурсозбереження як альтернативний спосіб господарювання на підприємствах АПК / О. О. Єршова // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка» – 2013. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1971>
3. Ляшенко І.О. Ресурсозбереження у забезпеченні економічної ефективності діяльності деревообробних підприємств / І.О. Ляшенко // монографія. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: rada.kpi.ua/files/dissertation/dis_Lyashenko_I.O.doc
4. Суперека С. Роль ресурсозбереження в системі конкурентоспроможності виробничих підприємств / С. Суперека // Економічний простір: збірник наукових праць. – 2008. – № 20/1. – С. 191-199.

УДК 005:338.3:637

МІСЦЕ І РОЛЬ УКРАЇНИ НА СВІТОВОМУ РИНКУ КУКУРУДЗИ

Сьомак Ю.П., студент

Міщенко І.А., к.е.н, доцент

Кукурудза — одна з найпоширеніших і найважливіших сільськогосподарських культур у світі. В основному її вирощують на зерно і для виробництва кормів. У світовому рільництві, у тому числі й в Україні, кукурудзу використовують як універсальну культуру — на корм худобі (стебла і качани), для продовольчих і технічних потреб — виробництва круп і борошна, харчового крохмалю та рослинної олії, меду й цукру, ксантанової камеді, декстрину та етилового спирту, амілази, що